

0.1 Sygn. akt VIII AKa 15/23

1 WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

2 Dnia 15 listopada 2023 r.

3 Sąd Apelacyjny w Warszawie VIII Wydział Karny

4 w składzie:

4.0.0.1 Przewodniczący: SSA Izabela Szumniak (spr.)

4.0.1 Sędziowie: SA Adam Wrzosek

4.0.2 SO Anna Grodzicka (del.)

4.0.3 Protokolant: sekretarz sądowy Klaudia Kulbicka

przy udziale prokuratora Renaty Śpiewak

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2023 r. sprawy

1) T. B., urodzonego (...) w W., syna W. i W.,

oskarżonego z art. 284 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

2) W. K., urodzonego (...) w W., syna J. i H.,

oskarżonego z art. 284 §1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

3) M. B., urodzonego (...) w S., syna S. i D.,

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.

4) P. K. (1) urodzonego (...) w S., syna W. i D.,

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych T. B., W. K., M. B., P. K. (1) i pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 19 maja 2021 r. , sygn. akt VIII K 128/18

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. K. w ten sposób, że:

a) uchyla rozstrzygnięcie z punktu 5 o wymierzeniu kary łącznej;

b) wymierzoną oskarżonemu W. K. w punkcie 1. zaskarżonego wyroku karę obniża do 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;

II. **zmienia zaskarżony wyrok w jego punkcie 4. w ten sposób, że za podstawę skazania oskarżonych W. K. i M. B. przyjmuje art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;**

III. **na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. łączy kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu W. K. w niniejszym wyroku w punkcie I. b) oraz w punkcie 4 zaskarżonego wyroku i wymierza mu karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;**

IV. **na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec W. K. kary 2 (dwa) lat pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 5 (pięć) lat;**

V. **utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części;**

VI. **zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	VIII AKa 15/23
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	5	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1 **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 19 maja 2021 r., sygnatura akt VIII K 128/18

1.2 **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy
oskarżyciel prywatny
obrońca
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego
inny

0.11.3. Granice zaskarżenia

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany	

	w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

0.11.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

0.1 Sąd odwoławczy nie przeprowadzał postępowania dowodowego

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione

Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Wskazać oskarżonego.	Wskazać fakt.	Dowód ze wskazaniem numeru karty, na której znajduje się dowód.	

0.12.2. Ocena dowodów

0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu.
	-----	-----

0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Wskazać fakt	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu.

	-----	-----
--	-------	-------

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych	
	Rażącej niewspółmierności kary pozbawienia wolności wymierzonej oskarżonemu T. B. przy zastosowaniu warunkowego zawieszenia jej wykonania w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu jakiego dokonał oskarżony oraz w relacji do celów jakie kara ta winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej, celów zapobiegawczych i wychowawczych wobec oskarżonego oraz społecznego oddziaływania kary	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.		
Zarzut wymierzenia oskarżonemu T. B. rażąco niewspółmiernie łagodnej kary pozbawienia wolności poprzez zastosowanie instytucji warunkowego jej zawieszenia jest chybiony. Na wstępie wskazać należy, że podniesienie zarzutu rażącej niewspółmierności kary, związanego wyłącznie z zastosowaniem instrumentu z art. 69 k.k. jest jak najbardziej możliwe. Niemniej jednak w okolicznościach niniejszej sprawy – niezasadne. Sąd Apelacyjny podziela w tym zakresie stanowisko Sądu I Instancji sprowadzające się do uznania, że co do T. B. zachodzą warunki aby		

przyjąć, że warunkowe zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie wystarczające dla osiągnięcia jej celów, w tym zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Sąd Apelacyjny dzieląc argumentację Sądu Okręgowego podkreśla, że to zdarzenie przestępcze było jednak incydentalnym w życiu oskarżonego, który ani przed, ani po jego popełnieniu nie wchodził w konflikt z prawem i jest osobą niekaraną. Zatem dotychczasowy sposób jego życia (poza tym konkretnie przypadkiem) wskazuje na to, że oskarżony nie jest sprawcą zdemoralizowanym i wyłącznie jednorazowo wszedł w konflikt z prawem. Zwłaszcza biorąc pod uwagę, że od momentu popełnienia przypisanego mu czynu minęło już ponad 20 lat. Wbrew zarzutom apelacji, w takim stanie rzeczy przyjąć należy, że tak wymierzona kara spełnia cele w zakresie prewencji szczególnej, czyli stanowi nauczkę na przyszłość dla oskarżonego. Jest zgodna również ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, gdyż pokazuje, że każdego kto narusza prawo spotyka adekwatna odpowiedź prawno – karna. Przy czym nie zawsze właściwą i zaspokajającą potrzebę społeczną w tym zakresie będzie kara bezwzględnego pozbawienia wolności. Wymierzając karę z warunkowym zawieszeniem jej wykonania Sąd Okręgowy swoje stanowisko właściwie uzasadnił. Kara tak wymierzona w ocenie Sądu Apelacyjnego uwzględnia wszystkie dyrektywy sądowego wymiaru kary wskazane w art. 53 k.k.

Wniosek

<p>O zmianę zaskarżonego wyroku w części poprzez uchylenie wyroku w punkcie 2 części dyspozytywnej, a tym samym orzeczenie wobec oskarżonego T. B. kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie z powodów jak wyżej.</p>		
<p>Lp.2</p>	<p>Zarzut obrońcy oskarżonego T. B.</p>	
	<p>Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu w zakresie zarzucanych oskarżonemu T. B. czynów wobec nieprawidłowego ustalenia, że N. N. Usługi (...) oraz N. N. (...) są pokrzywdzonymi w niniejszej sprawie w rozumieniu art. 49 § 1 k.p.k., jak również 361 k.c., podczas gdy zgodnie z zawartymi umowami z (...) o numerze (...) WAR w tak ustalonym stanie faktycznym jednostki te nie poniosły i nie mogły ponieść szkody.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Apelacja nie jest zasadna, a przypisywany Sądowi I instancji błąd w ustaleniach faktycznych nie zachodzi. Nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego stanowisko Sądu I Instancji, który prawidłowo ustalił rzeczywiste podmioty pokrzywdzone działaniem oskarżonego B.. Słusznie uznał Sad ten i prawidłowo uzasadnił,</p>		

ze jedynymi pokrzywdzonymi działaniami obu oskarżonych, to jest W. K. i T. B. były N. N. Usługi (...) oraz N. N. (...). Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił mechanizm działania oskarżonych, który ogólnie rzecz ujmując polegał na odbiorze zamówionych telefonów, które w tym momencie stawały się własnością wskazanych pokrzywdzonych, a które następnie, nie przechodząc przez oficjalny system księgowania były przywłaszczane. Źródłem szkody pokrzywdzonych nie było zatem wykonywanie umowy z (...) i opłacanie z tego tytułu faktur, lecz przestępcze działania między innymi oskarżonego B.. Bez znaczenia dla tych okoliczności pozostaje podnoszony przez obrońcę fakt, że nie były zgłaszane w okresie trwania umowy żadne nieprawidłowości związane z powstaniem szkody. Wskazuje to wyłącznie na okoliczność, że przestępczy proceder był na tyle profesjonalnie zorganizowany, że przez dłuższy okres czasu nie wyszedł na jaw.

Skoro wskutek działania oskarżonego doszło do powstania szkody po stronie pokrzywdzonych podmiotów, to Sąd Okręgowy podjął słuszną decyzję o jej zrekompensowaniu na podstawie art. 46 § 1 k.k. Nie sposób zatem przyjąć, że rozstrzygnięcie w tym zakresie prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia następców prawnych podmiotów pokrzywdzonych. Błędne są również próby kwestionowania przez obrońcę faktu, że telefony komórkowe stanowią rzecz oznaczoną co do gatunku. Nie budzi to najmniejszych wątpliwości Sądu Apelacyjnego.

<p>Odnośnie do podnoszonej kwestii dalszych losów przywłaszczonych telefonów i akcesoriów, to ta okoliczność, wbrew stanowisku obrony nie ma znaczenia dla ustalenia zaistnienia czynu przestępczego przypisanego T. B.. Istotne pozostaje bowiem, że wskazane rzeczy zostały wydane pokrzywdzonym, z chwilą ich odbioru przez T. B. i W. K., a następnie zostały przez nich przywłaszczone.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o wyeliminowanie z podstawy skazania pkt. 3 zaskarżonego wyroku dotyczącego kwestii naprawienia szkody w rozumieniu art. 46 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzuty apelacji jako niezasadne nie mogły doprowadzić do postulowanej zmiany wyroku.</p>		
<p>Lp.</p>	<p>Zarzuty obrońcy oskarżonego M. B.</p>	
	<p>I. obraza przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, tj.</p> <p>1. art. 7 kpk w zw. z art. 4 kpk i 410 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i bezpodstawne przyjęcie wskazanych w apelacji okoliczności</p> <p>2. art. 366 § 1 kpk w zw z art. 2 § 2 kpk w zw z art. 5 § 2 kpk poprzez dokonanie przez Sąd I Instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>

szeregu domniemań faktycznych na niekorzyść oskarżonego, w szczególności w przedmiocie jego rzekomej roli w procesie zamawiania tonerów, odbierania tonerów, przekazywania mu przez D. B. pozostałej części, tj. 65 % kwoty netto z faktury VAT osobiście, w sytuacji gdy brak jest dowodu potwierdzającego tę tezę;

3. art. 374 § 1 w zw. z art. 117 § 1 i 2 kpk poprzez pozbawienie oskarżonego i jego obrońcy udziału w rozprawie w związku z nie poinformowaniem M. B. oraz jego obrońcy o terminie rozprawy po wznowieniu przewodu sądowego na zarządzonej publikacji w dniu 26 lutego 2021 roku, a tym samym brak jest możliwości przyjęcia, iż oskarżony oraz jego obrońca zostali zawiadomieni prawidłowo o kolejnym terminie rozprawy, w konsekwencji rozprawa główna wyznaczona na dzień 09 kwietnia 2021 roku winna zostać odroczone;

II. Błędy w ustaleniach stanu faktycznego, przyjętych za podstawę orzeczenia, które miały wpływ na jego treść, a polegające na:

1. Przyjęciu, iż formularz, który wypełniał M. B. w zakresie zamawiania tonerów, stanowi dokument w rozumieniu art. 115 § 14 kk, w sytuacji gdy przedmiotowy formularz nie zawierał nieprawdziwych informacji odnośnie dostarczenia przez P. na rzecz (...) tonerów, a jedynie wskazywał na ilość przedmiotów, które zamawia Pokrzywdzona. Tym samym brak jest możliwości przyjęcia, iż na tym etapie oskarżony poświadczał nieprawdę.

2. Przyjęciu przez Sąd, że oskarżony M. B. działał w czynie ciągłym

wspólnie i w porozumieniu z D. B. w zamiarze bezpośrednim kierunkowym popełnienia przypisanych mu przestępstw oraz miał pełną wiedzę i świadomość odnośnie „fikcyjnych” zamówień tonerów, podczas gdy twierdzenie to, zważywszy na brak jednoznacznych dowodów w tym zakresie, miało charakter dowolny, a w świetle okoliczności stanu faktycznego sprawy, w szczególności braku wymiernej korzyści odniesionej przez oskarżonego z inkryminowanych czynów, jak również wyjaśnień innych współoskarżonych, jednoznacznie zaprzeczających współudziałowi oskarżonego w popełnieniu tychże czynów jawiło się jako całkowicie niezasadne;

3. Przyjęciu przez Sąd, iż D. B. przekazywał osobiście M. B. część kwoty z faktury Vat wystawionej na rzecz (...), tj. 65% kwoty pomniejszonej wcześniej o podatki, w sytuacji gdy twierdzenie to, jako nieoparte jednoznacznym materiałem dowodowym miało charakter dowolny, w świetle okoliczności stanu faktycznego sprawy, w szczególności wyjaśnień innych współoskarżonych oraz świadków, jawiło się jako całkowicie niezasadne;

4. Przyjęciu przez sąd, iż wysokość szkody wyniosła 1.866.586,39 zł. w sytuacji gdy kwota ta nie została pomniejszona o pobrane i zużyte na bieżąco tonery przez pracowników pokrzywdzonej spółki oraz wysłane do innych oddziałów poszkodowanej w Polsce, których w tamtym okresie było 114, a także o tonery, które zostały ujawnione w trakcie inwentaryzacji w magazynach, a tym samym wysokość szkody jest

	<p>faktycznie znacznie niższa aniżeli 1.866.586,39 zł.</p> <p>Które to błędy były bezpośrednią przyczyną uznania oskarżonego M. B. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów zabronionych, a zatem miały oczywisty wpływ na treść zaskarżonego wyroku</p>	
<p>Związłe o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Nie jest zasadny zarzut postawiony przez obrońcę w punkcie I. 3. Apelacji, wskazujący na rzekome naruszenie przez Sąd I instancji art. 374 § 1 w zw. z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. Do naruszenia takowego bowiem nie doszło. Obrońca oskarżonego był prawidłowo zawiadomiony o terminie ogłoszenia wyroku 26 lutego 2021 r., na którym to terminie wznowiono przewód sądowy i zarządzono przerwę do dnia 9 kwietnia 2021 r. Sąd nie miał w takiej sytuacji obowiązku zawiadamiania nieobecnych stron postępowania o nowym terminie wyznaczonym na dzień 9 kwietnia 2021 r. W sytuacji bowiem gdy strona była prawidłowo zawiadomiona o terminie rozprawy (w przedmiotowej sprawie było to ogłoszenie wyroku) i na tę rozprawę nie stawiała się to Sąd przerywając rozprawę nie ma obowiązku powiadamiania strony o kolejnym terminie. Wynika to wprost z art. 402 § 2 zdanie 3 k.p.k. Jednocześnie wobec faktu, że po otwarciu na nowo przewodu sądowego postępowanie toczy się na zasadach ogólnych przepis art. 402 § 2 k.p.k. w całości znajdzie zastosowanie. Chronologia wyznaczanych posiedzeń sądowych w kontekście postawionego zarzutu pozwala na uznanie, że Sąd</p>		

I instancji nie miał obowiązku zawiadamiać oskarżonego B. i jego obrońcy o kolejnych terminach przerwanych rozpraw, zaś w interesie samego oskarżonego leżało uzyskanie informacji we własnym zakresie.

Gdyby jednakże nawet uznać, że doszło do wskazanego przez obrońcę uchybienia sądu to lektura apelacji nie daje odpowiedzi na pytanie jaki był konkretnie wpływ tego naruszenia na treść zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego M. B..

Niezasadne są sformułowane przez obrońcę zarzuty naruszenia przepisów postępowania wskazanych w punkcie I.1. apelacji, które skutkować miały popełnieniem przez Sąd I instancji wskazanych błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia.

Wbrew zarzutom obrony brak jest podstaw do wiązania zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. Nie zostało bowiem wykazane w złożonej apelacji, aby Sąd I instancji pominął jakieś istotne okoliczności zdarzenia i dowody, czy też nie ujawnił ich na rozprawie w sposób niezgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzania dowodów. Sąd wszystkie dowody w sprawie poddał wnikliwej analizie i właściwie ocenił, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia. Skoro zatem Sąd meriti prawidłowo ujawnił na rozprawie dowody, które pozwoliły na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i poddał je ocenie, zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest bezpodstawny.

Sąd po dokonaniu prawidłowej, bo zgodnej z art. 7 k.p.k. oceny dowodów prawidłowo ustalił

stan faktyczny i role osób biorących udział w przestępczym procederze. Ustalił też żadnych wątpliwości, że oskarżony B. dopuścił się przestępstwa na szkodę pokrzywdzonych. Wskazują na powyższe wnioski opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego, zeznania P. G. i G. J., a w szczególności depozycje D. B.. Jak słusznie podniósł w uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Okręgowy zeznania i wyjaśnienia D. B. składane były spontanicznie, a on sam ujawnił role poszczególnych sprawców przestępczego procederu nie umniejszając swojej odpowiedzialności kosztem innych osób i wykazując chęć jej poniesienia. Od momentu gdy zdecydował się na współpracę z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości jego depozycje były konsekwentne, spójne i wewnętrznie i logiczne. Wyjaśnienia złożone przez tego świadka i obciążające między innymi M. B., wbrew zarzutom apelacji znajdują potwierdzenie w innych dowodach w postaci dokumentów księgowych, dokumentów zamówień, zeznaniach świadka G. J., korespondencji mailowej. Wszystkie te dowody analizowane zbiorczo wskazują bez żadnych wątpliwości na fakt, że zakupy tonerów w firmie (...) były fikcyjne.

Słusznie zatem Sąd Okręgowy odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonych. Stoją one bowiem w sprzeczności ze wskazanymi wyżej, korespondującymi ze sobą i tworzącymi spójną wersję zdarzenia dowodami. Prawidłowo uznane zostały zatem za przyjętą przez oskarżonych linię obrony, mającą na

celu uniknięcia odpowiedzialności karnej.

Sąd Okręgowy prawidłowo odmówił wiarygodności zeznaniom W. P. i przekonywująco swoje stanowisko w tym zakresie uzasadnił. Zarzuty obrońcy w tym zakresie są polemiczne i niezasadne. Zeznania świadka nie mogą być ocenione inaczej niż jako pokrętne, nielogiczne, zmienne i niespójne. Sam fakt, że składane były na korzyść oskarżonych nie może świadczyć o ich wiarygodności. Dodatkowo, nie sposób na ich podstawie ustalić, że świadek woził tonery z P. do pokrzywdzonych, skoro, jak prawidłowo ustalił Sąd meriti P. nigdy tych tonerów nie posiadał.

Nie budzi również wątpliwości Sądu Apelacyjnego fakt wyczerpania swoim zachowaniem przez oskarżonego również znamion art. 271 § 1 k.k. Stanowisko Sądu Okręgowego w tym zakresie Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne.

Oдноśnie do wysokości szkody stwierdzić należy, że słusznie, określając jej wysokość przyjęto kwoty brutto z wystawionych przez firmę (...) faktur VAT. Pokrzywdzony nie dokonywał bowiem odliczeń podatku VAT.

Wniosek

O zmianę wyroku w punkcie VIII jego sentencji poprzez uniewinnienie oskarżonego M. B. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie

O zmianę wyroku w punkcie 9 sentencji wyroku poprzez zobowiązanie oskarżonego do naprawienia szkody wyrządzonej

zasadny

częściowo zasadny

oba wnioski niezasadne

przestępstwem po jej prawidłowym ustaleniu przez sąd.		
Zwiążle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.		
Zarzuty apelacji jako niezasadne nie mogły doprowadzić do postulowanej zmiany wyroku.		
Lp.	Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego P. K. (1)	
	<p>Na zasadzie art. 427 § 1 i 438 pkt 2 kpk wyrokowi zarzucam obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:</p> <p>a) naruszenie art 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, nieswobodnej oceny dowodu z zeznań świadka D. B. i uznanie, że zeznania świadka są rzetelne i wiarygodne, a tym samym jednoznacznie wskazują na popełnienie przez P. K. (1) zarzucanych mu czynów, co więcej, znajdują potwierdzenie w innych dowodach zgromadzonych w sprawie, podczas gdy prawidłowa analiza i ocena tego dowodu powinna prowadzić do wniosku, że zeznania te są wewnętrznie sprzeczne, niespójnie nielogiczne i niekonsekwentne, ich treść nie została potwierdzona przez żaden inny dowód przeprowadzony w niniejszej sprawie i z tego względu zeznania świadka D. B. nie powinny zostać uznane za rzetelne i wiarygodne, a w konsekwencji powyższego zarzucam błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony P. K. (1) popełnił zarzucany mu czyn;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadne</p>

	<p>b) naruszenie art. 5 § 2 kpk przez niezastosowanie tego przepisu w sytuacji, gdy w sprawie wystąpiły niedające się usunąć wątpliwości, gdyż jedyny świadek zeznający na niekorzyść oskarżonego tj. D. B. złożył zeznania wewnętrznie sprzeczne, niespójne i nielogiczne, a brak było innych dowodów świadczących o popełnieniu przez oskarżonego zarzucanego mu czynu, a w konsekwencji powyższego zarzucam błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, że oskarżony P. K. (1) popełnił zarzucany mu czyn, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania;</p> <p>c) naruszenie 4 kpk w zw. z art. 410 kpk poprzez pominięcie w dokonywaniu ustaleń faktycznych dowodu z opinii biegłego z zakresu badania dokumentów i pisma ręcznego D. C. w części dotyczącej osób, które podpisały wystawione przez spółkę (...) faktury VAT w połączeniu z treścią zeznań D. B., w których zeznał on, iż P. K. (1) podpisywał nierzetelne faktury VAT, w konsekwencji powyższego zarzucam błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, polegający na bezpodstawnym przyjęciu, że oskarżony P. K. (1) popełnił zarzucany mu czyn, co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego skazania;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Ad a.</p> <p>Zarzut dokonania przez Sąd I instancji nieprawidłowej, sprzecznej z art. 7 k.p.k. oceny zeznań świadka D. B. jest niezasadny.</p>		

Podjęta przez obrońcę próba wykazania naruszenia przez sąd zasady swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.) okazała się być nieskuteczna. Obrońca nie wykazał bowiem rzeczywistych i konkretnych błędów faktycznych lub logicznych w rozumowaniu sądu, czy też niezgodności przeprowadzonej oceny z wiedzą oraz doświadczeniem życiowym. Wbrew zarzutom Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny całokształtu zgromadzonych dowodów, w tym w szczególności depozycji D. B.. Wyjaśnienia złożone przez tego świadka i obciążające między innymi P. K. (1), wbrew zarzutom apelacji znajdują potwierdzenie w innych dowodach w postaci dokumentów księgowych, dokumentów zamówień, zeznaniach świadka G. J., korespondencji mailowej. Wszystkie te dowody analizowane zbiorczo wskazują bez żadnych wątpliwości na fakt, że zakupy tonerów w firmie (...) były fikcyjne.

Jak słusznie podniósł w uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Okręgowy zeznania i wyjaśnienia D. B. składane były spontanicznie, a on sam ujawnił role poszczególnych sprawców przestępczego procederu nie umniejszając swojej odpowiedzialności kosztem innych osób i wykazując chęć jej poniesienia. Od momentu gdy zdecydował się na współpracę z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości jego depozycje były konsekwentne, spójne wewnętrznie i logiczne.

Ad b

Nie dostrzegł Sąd Apelacyjny wskazywanego przez obrońcę, rzekomego naruszenia przez Sąd I

instancji art. 5 § 2 k.p.k. Wskazać przy tym należy, że wątpliwości o jakich mowa w tym przepisie muszą być wątpliwościami istniejącymi po stronie sądu, nie zaś wątpliwościami stron procesu. Dla oceny zatem czy został naruszony nakaz in dubio pro reo istotne jest to czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia, rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego. Reguła ta ma przy tym zastosowanie wtedy, gdy wyczerpane zostały wszystkie możliwości dowodowe postępowania, a mimo to nie udało się usunąć zaistniałych okoliczności. Taka sytuacja w przedmiotowej sprawie nie zachodzi. Orzekający sąd dokonał prawidłowej oceny zgromadzonych dowodów, w tym depozycji D. B. i na tej podstawie zrekonstruował przebieg stanu faktycznego. Nie powziął w trakcie tego procesu wątpliwości, które zgodnie z art. 5 § 2 k.p.k. zmuszony byłby rozstrzygać na korzyść oskarżonego P. K. (1).

Ad c

Zarzut pominięcia przez Sąd meriti dowodu z opinii biegłego z zakresu badania dokumentów i pisma ręcznego D. C. nie jest zasadny. Sąd dokonał oceny tego dowodu i na jego podstawie potwierdził autentyczność podpisów złożonych przez oskarżonych W. K. i M. B.. Uznał, że wskazana opinia biegłego jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Biegły nie stwierdził przy tym, że parafy złożone na fakturach nie zostały nakreślone przez P. K. (1) lecz uznał, że nie kwalifikują się do badań z jego rękopisami ze względu na brak możliwości uzyskania adekwatnych

<p>i spontanicznie kreślonych wzorów paraf. Abstrahując od autorstwa rzeczonych podpisów Sad I instancji w sposób właściwy i precyzyjny ustalił sprawstwo i rolę oskarżonego P. K. (1) w oparciu o pozostałe wskazane dowody, w tym depozycje D. B..</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>O zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego P. K. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów. W razie uznania, że nie istnieją podstawy do powyższej zmiany o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadne</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzuty apelacji jako niezasadne nie mogły doprowadzić do postulowanej zmiany wyroku.</p>		
	<p><u>Zarzuty obrońcy oskarżonego W. K.:</u></p> <p>1. obrazę art. 442 § 3 k.p.k., polegającą na pominięciu w zaskarżonym wyroku zapatrywań prawnych oraz wskazań co do dalszego postępowania wyrażonych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygn. II AKa 18/18, wydanego w niniejszej sprawie, którym sąd odwoławczy przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądu Okręgowemu, poprzez:</p> <p>1) ograniczenie się przez Sąd Okręgowy, przy ustalaniu „czy i w którym momencie doszło do przeniesienia własności”</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny co do pkt 13. apelacji # w pozostałej części niezasadne</p>

tego mienia [tj. telefonów i akcesoriów - T.L.K.]" na rzecz pokrzywdzonych" (wyrok SA, s. 30), do (wadliwego, o czym niżej) przyjęcia, że oskarżeni T. B. i W. K. byli uprawnieni do odbioru telefonów i akcesoriów, a niedokonania żadnego ustalenia odnośnie tego, czy przedmiotowe telefony i akcesoria kiedykolwiek zostały przez oskarżonych odebrane, względnie, czy w ogóle dotarły do siedziby pokrzywdzonych, wskutek czego, Sąd Okręgowy bezpodstawnie i dowolnie ustalił, że Pokrzywdzeni nabyli własność tych telefonów i akcesoriów, które miały być przedmiotem przywłaszczenia;

2) pominięcie **„okoliczności bezspornej, że (...) pokrzywdzeni (...) nigdy do swoich zasobów (w tym księgowych) nie włączyli przedmiotowych telefonów i akcesoriów" (wyrok SA, s.31), prowadzące SO do sprzecznego ze wskazaniami SA ustalenia, że pokrzywdzeni nabyli własność telefonów i akcesoriów, o których mowa w akcie oskarżenia, oraz że ponieśli jakąkolwiek szkodę, a w szczególności, że ponieśli szkodę w wysokości katalogowej wartości rzeczonych telefonów i akcesoriów wskazaną w opisie przypisanego oskarżonemu czynu i objętą obowiązkiem naprawienia szkody;**

3) niezbadanie w żaden sposób, czy oskarżony W. K. rozporządził telefonami i akcesoriami wskazanymi w zarzucie, albo w jakikolwiek inny sposób postąpił z nimi, jakby był ich właścicielem, stanowiącego oczywiste naruszenie wskazania Sądu Apelacyjnego, iż w przypadku ustalenia że własność rzeczonych przedmiotów

przeszła na Pokrzywdzonych
**„niezbędnym jest wykazanie,
że rozporządzając mieniem
objętym zarzutami I i II
aktu oskarżenia – oskarżeni
realizowali ściśle określony
umyślny i kierunkowy zamiar
wymagany art. 284 § 1 k.k.
postąpienia z cudzą rzeczą, tak
jakby się było jej właścicielem
(animus rem sibi habendi).”**
(wyrok SA, s. 32);

4) pominięcie zapatrywania
prawnego i wskazania co do
dalszego postępowania zawartego
we fragmencie uzasadnienia wyroku
SA (s. 34), w którym wskazano:
**„w wydanym orzeczeniu
niezależnie od jego kształtu,
Sąd Okręgowy należycie
uwzględnił okoliczności
przemawiające zarówno na
korzyść, jak i na niekorzyść
wszystkich oskarżonych,
pamiętając przy tym o
określonej w art. 5 § 2 k.p.k.
zasadzie, że tylko niedające
się usunąć wątpliwości należy
rozstrzygnąć na korzyść
oskarżonych”,** wskutek czego
niedające się usunąć w oparciu o
zgromadzone dowody wątpliwości
do faktów koniecznych do
skazania w postaci: (i) realnego
odbioru telefonów i akcesoriów
przez oskarżonego W. K.
oraz (ii) rozporządzenia nimi
przez oskarżonego zostały przez
Sąd Okręgowy rozstrzygnięte na
niekorzyść oskarżonego W. K.,
przez przyjęcie, że wypełnił
on swoim zachowaniem znamię
„przywłaszczenia rzeczy”;

5) brak **„ustalenia i wykazania
tej części szkody poniesionej
przez pokrzywdzonych, która
wymaga naprawienia w
ramach nałożonego**

obowiązku - w taki sposób, by nie doszło do bezpodstawnego wzbogacenia" oraz ustalenia, „jaka w efekcie działań oskarżonych była realna wysokość szkody powstałej dla pokrzywdzonych - mając na uwadze, że czym innym jest wartość przywłaszczonego mienia, a czym innym wysokość szkody" (wyrok SA, s. 32-33), skutek czego wskazana w opisie czynu oraz w orzecznym obowiązku naprawienia szkody nie opiera się na rynkowej wartości mienia wskazanego w zarzucie oraz prowadzi do rażącego i oczywistego bezpodstawnego wzbogacenia pokrzywdzonych;

2. obrazę przepisu postępowania karnego w postaci art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 424 § 1 pkt 1) k.p.k., polegającą na nieustaleniu przez Sąd Okręgowy, co stało się z telefonami komórkowymi oraz akcesoriami, które oskarżony W. K. miał przywłaszczyć, będące następstwem braku dowodów wskazujących na ten fakt, a mimo tego przyjęciu przez Sąd Okręgowy, że oskarżony wypełnił znamię ich „przywłaszczenia" (art. 284 1 k.k.), co skutkowało uznaniem go winnym, pomimo braku dowodów na wypełnienie zasadniczego znamienia zarzucanych mu czynów;

3. obrazę przepisu postępowania karnego w postaci art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na ustaleniu, iż w zakresie czynów objętych zarzutem z pkt I i II aktu oskarżenia oskarżony W. K. i oskarżony T. B. działali wspólnie i w porozumieniu, pomimo braku wystarczających dowodów, z których takie przestępcze współdziałanie wyżej wymienionych można by wyprowadzić, które to uchybienie

skutkowało błędnym uznaniem oskarżonego W. K. winnym czynu zarzucanego w pkt I aktu oskarżenia oraz błędnym opisem, kwalifikacją i błędnym określeniem wysokości szkody zakresie czynu objętego pkt II aktu oskarżenia;

4. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w zakresie ustalenia, że:

1) konkretne telefony komórkowe i akcesoria objęte zarzutem, będące - jak ustalił Sąd Okręgowy - rzeczami oznaczonymi co do gatunku i stanowiące - według ustaleń Sądu Okręgowego - przedmiotem przywłaszczenia, zostały kiedykolwiek faktycznie wydane Pokrzywdzonym, co skutkowało błędnym ustaleniem, iż Pokrzywdzeni nabyli ich własność, a zatem mogły być - choćby potencjalnie - przez oskarżonego W. K. przywłaszczone;

2) telefony komórkowe w biurze Pokrzywdzonych były odbierane zawsze przez osoby upoważnione, a w szczególności, że oskarżony W. K. był upoważniony do reprezentowania Pokrzywdzonego 2 w kontaktach ze spółką (...), w tym do odbioru telefonów, podczas gdy zawarte w umowie z dnia 30 grudnia 2003 r. upoważnienie dla niego było bezwzględnie nieważne (podobnie, jak cała umowa), ze względu na brak umocowania oskarżonego W. K. do podpisania umowy w imieniu Pokrzywdzonego 2;

5. obrazę przepisów postępowania karnego, w postaci art. 7 k.p.k., polegającą na wykroczeniu poza granice swobodnej oceny dowodów w zakresie:

1) oceny zeznań świadka T. Z. w części, w której rzekomo miały one świadczyć o rzekomym działaniu przez W. K. wspólnie i w porozumieniu z T. B., podczas gdy z zeznań tych wynika, że W. K., indagowany przez T. B., na prośbę T. Z., o możliwość sprzedaży telefonów, odmówił;

2) uznania za wiarygodne wydruków z korespondencji elektronicznej, podczas gdy nie wynika z nich, iż wiadomości te zostały wysłane oraz odczytane przez W. K., jak również kto dokonał ich wydruku;

6. obrazę przepisu postępowania karnego w postaci art. 7 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k., polegającą na wykroczeniu poza granice swobodnej oceny dowodów w zakresie ustalenia wysokości szkody poniesionej przez Pokrzywdzonych czynami określonymi w pkt I i II aktu oskarżenia w oparciu o ocenę wartości telefonów komórkowych oraz akcesoriów, o której biegła E. S. - na opinii której oparł się Sąd Okręgowy - wskazała, że **nie jest ona wartością rynkową** przedmiotowych rzeczy, gdyż określenie takowej **wykracza poza kompetencje biegłej**, wskutek czego Sąd Okręgowy dokonał oceny wartości rynkowej przedmiotu przywłaszczenia defacto **bez opinii biegłego**, choć ustalenie to wymaga wiadomości specjalnych;

7. obrazę art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., polegającą na ustaleniu, że szkoda poniesiona przez pokrzywdzone spółki równa była wartości katalogowej telefonów komórkowych i akcesoriów przed rabatem, podczas gdy z opinii biegłej E. S. - uznanej przez Sąd Okręgowy za wiarygodną - wynika,

że równie dobrze można by przyjąć jako wartość szkody ich wartość katalogową przy uwzględnieniu rabatu, zaś wynikająca z braku stanowczości biegłej wątpliwości co do stanu faktycznego sprawy winna być rozstrzygnięta na korzyść oskarżonego, poprzez przyjęcie niższej wysokości szkody;

8. obrazę przepisów postępowania karnego, w postaci art. 410 k.p.k i art. 167w zw. z art. 201 k.p.k., polegającą na nieprzeprowadzeniu dowodu z opinii innego biegłego na okoliczność wartości telefonów komórkowych i akcesoriów, pomimo tego, iż w aktach sprawy znajduje się druga opinia, biegłego W. M., z której wynika przeciwny wniosek niż z opinii biegłej E. S., tj. wniosek, że Pokrzywdzeni nie ponieśli wskutek zarzucanych w pkt I i II aktu oskarżenia czynów żadnej szkody i nieomówienie tej opinii przy analizie dowodów;

9. sprzeczność istotnych ustaleń faktycznych ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w zakresie ustalenia, że oskarżony W. K. zachowaniem przypisanym mu w akcie oskarżenia i w zaskarżonym wyroku wyrządził szkodę w majątku Pokrzywdzonego 1 i Pokrzywdzonego 2 w wysokości tam wskazanej, podczas gdy ustalenie przez Sąd Okręgowy szkody w takiej właśnie wysokości jest sprzeczne z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie w zakresie:

1) oparcia przez sąd meriti ustaleń dotyczących wartości szkody na cenie katalogowej telefonów (ustalonej zresztą wadliwie, tj. przed rabatem), zamiast prawidłowego w tym przypadku - ze względu na szczególne okoliczności sprawy

- poczynienia takich ustaleń o wartość odtworzeniową, jaką rzekomo przywłaszczone telefony przedstawiały dla Pokrzywdzonych;

2) pominięcia okoliczności, że Pokrzywdzeni nie zapłacili żadnej ceny za telefony;

3) pominięcie okoliczności, że jak wynika z zapisów w księgowości Pokrzywdzonych, nie ponieśli oni żadnej szkody;

4) pominięcie okoliczności, że rzekomo przywłaszczone przez oskarżonych telefony były zbędne dla działalności Pokrzywdzonych, a Pokrzywdzeni nie mieli zamiaru ani możliwości ich sprzedaży, wskutek czego pozostawanie w posiadaniu telefonów generowałoby dla Pokrzywdzonych jedynie koszty związane z ich przechowywaniem, względnie utylizacją;

5) błędne uwzględnienie podatku VAT zawartego w ustalonej cenie telefonów, pomimo że dla Pokrzywdzonych (jako płatników tego podatku) nie stanowił on kosztu nabycia, bowiem podlegał rozliczeniu z VAT-em należnym;

w zakresie orzeczenia dotyczącego czynów opisanych w pkt III aktu oskarżenia:

10. obrazę art. 7 k.p.k., polegającą na uznaniu za wiarygodne zeznań świadka D. B. w części, w której wskazuje on, iż przekazał kwotę pieniężną - jak ustalił Sąd Okręgowy - kurierem W. K., w sytuacji, w której analiza kolejnych przesłuchań tego świadka wskazuje, iż istotnie zmieniał on swoje zeznania w tym zakresie, w sposób typowy dla osoby wielokrotnie przesłuchiwanej w kolejnych depozycjach podając domysły i informacje zasłyszane od

osób trzecich jako potwierdzone fakty;

11. obrazę przepisów postępowania karnego, w postaci art. 7 k.p.k., polegającą na wykroczeniu poza granice swobodnej oceny dowodów w zakresie uznania za wiarygodne zeznań J. B. w zakresie, w którym wskazał on, że zakup tonerów na zapas oraz wybór ich dostawcy w postaci D. B. (w ramach działalności gospodarczej prowadzonej pod firmą (...)) wynikały z decyzji oskarżonego W. K., podczas gdy miał on oczywisty interes w przerzuceniu na oskarżonego decyzji, które faktycznie sam podjął;

12. obrazę przepisów postępowania karnego, w postaci art. 7 k.p.k., polegającą na uznaniu za wiarygodne zeznań świadka D. B. oraz sporządzonej przez niego notatki dotyczącej przepływów pieniężnych, w sytuacji, w której notatka ta zawiera oczywiste sprzeczności rachunkowe;

w zakresie kary orzeczonej za każdy z zarzucanych czynów oraz orzeczonej kary łącznej:

13. niewspółmierność kary do przypisanych oskarżonemu W. K. czynów;

14. obrazę prawa materialnego w postaci art. 46 k.k., polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego W. K. obowiązku naprawiania szkody w kwocie skutkującej wzbogaceniem pokrzywdzonego w stosunku do stanu, w jakim znajdowałby się, gdyby przypisanego oskarżonemu przestępstwa nie popełniono.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny lub niezasadny.

Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego W. K. są wyłącznie polemiczne, oparte na wybiórczo wybranych fragmentach dowodów.

W pierwszej kolejności Sąd Apelacyjny wskazuje, że wbrew zarzutom apelującego (zarzuty z pkt 1. 1) – 4) procedujący w niniejszej sprawie Sąd Okręgowy nie dopuścił się obrazy art. 442 § 3 k.p.k. i nie pominął zapatrywań prawnych oraz wskazań co do dalszego postępowania wyrażonych w uzasadnieniu wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 20 kwietnia 2018 r., sygnatura II AKa 18/18. Sąd wykonał bowiem wytyczne Sądu Apelacyjnego, zaś skarżący zdaje się postrzegać je znacznie szerzej niż jest to rzeczywiście wymagane. Nie wymaga szerszego omówienia fakt, że wskazania sądu odwoławczego co do dalszego postępowania mogą dotyczyć wyłącznie dowodów i innych czynności, które należy wyjaśnić lecz nie mogą dotyczyć sposobu oceny tychże dowodów. Ocena bowiem materiału dowodowego nie może być podstawą wskazań sądu odwoławczego co do dalszego postępowania przez Sąd I instancji. Przechodząc do analizy samych zarzutów postawionych przez skarżącego w tym zakresie Sąd Apelacyjny stwierdza, że:

- Sąd Okręgowy określił moment przeniesienia własności telefonów i akcesoriów na rzecz pokrzywdzonych – wskazał precyzyjnie w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, iż była to chwila wydania aparatów upoważnionym do działania w imieniu (...) pracownikom;

- okoliczność związana z dalszymi losami tych rzeczy jest irrelevantna

do odpowiedzialności za przypisany oskarżonym czyn zabroniony i wykracza poza wskazane wytyczne Sądu Apelacyjnego;

- sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń w zakresie szkody spowodowanej przestępstwem, a niekwestionowany fakt, że pokrzywdzeni nigdy do swoich zasobów księgowych przedmiotowych rzeczy nie włączyli nie ma znaczenia dla okoliczności przejścia własności oraz ich wartości.

Prawidłowo Sąd Okręgowy ustalił i wykazał szkodę poniesioną przez pokrzywdzone podmioty(grupa zarzutów z pkt 1.5 oraz 6., 7. i 9.) apelacji. Ustalenia w tym zakresie oparł bowiem na treści pisemnej i ustnej uzupełniającej opinii biegłej sądowej z zakresu księgowości i przedstawił na ten temat wyczerpujące rozważania w treści uzasadnienia swojego orzeczenia. Sąd uznał, że zasadnie wskazana biegła przyjęła ustalenia dotyczące wysokości powstałej szkody na podstawie wartości katalogowej zamawianego sprzętu. Prawidłowo ustalił, że opinia na której się oparł jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Wynika z niej bezsprzecznie, że dla określenia adekwatnej wartości telefonów i akcesoriów właściwa była cena rynkowa (katalogowa), czyli przeciętna cena za nową rzecz, jaką należałoby zapłacić dostawcy, a więc cena bez uwzględnienia rabatów lub promocji wynikających z długoletniej współpracy w zakresie usług telekomunikacyjnych. Nie sposób zatem jest oderwać wartości przedmiotowego sprzętu telefonicznego od ich ceny oferowanej przez operatora telefonicznego – w realiach

rynkowych. Zwłaszcza, że jak słusznie podniesiono w odpowiedzi na apelację (k. 5991 akt) w okresie objętym aktem oskarżenia operatorzy telefonii komórkowej byli głównymi sprzedawcami aparatów telefonicznych, zaś poza nimi obrót telefonami miał głównie charakter wtórny. Biegła ustaliła tę wartość rynkową poprzez odniesienie się do powszechnie występujących cen towaru nowego, co nie budzi żadnych wątpliwości Sądu Apelacyjnego.

Bezasadny w tym zakresie jawi się zarzut naruszenia przez Sąd Okręgowy art. 5 § 2 k.p.k., który miałby obligować sąd do przyjęcia szkody na poziomie niższym niż to ustalił, posiłkując się opinią biegłej sąd. Sąd Okręgowy nie powziął bowiem wątpliwości co do wysokości szkody, obdarzając wiarą wnioski opinii biegłej E. S., a swoje stanowisko właściwie i przekonująco uzasadnił. Odnośnie zaś do uwzględnienia przez Sąd I instancji podatku VAT w cenie telefonów dodać należy, że biegła wprost wskazywała, że ustalając szkodę operowała kwotami brutto, zawierającymi podatek od towarów i usług ponieważ nie podlegał on odliczeniu przez żadną ze spółek i stanowił element ceny towaru.

Odnośnie do zarzutów z pkt 2., 3., 4. i 5. apelacji, jak już wstępnie zasygnalizowano wyżej, Sąd Apelacyjny podkreśla, że wbrew zarzutom Sąd I instancji w uzasadnieniu orzeczenia odniósł się szczegółowo do wypełnienia przez oskarżonych B. i K. znamion strony podmiotowej i przedmiotowej przypisanego im czynu zabronionego. Prawidłowo ustalił, że do stwierdzenia że obaj

oskarżeni przywłaszczyli telefony wraz z akcesoriami wystarczające było ustalenie, że formalnie nabyły je podmioty pokrzywdzone, ale na skutek zachowania oskarżonych, polegającego na ich zatrzymaniu na własny użytek, pozbawione zostały możliwości dysponowania nimi na własny użytek. Prawidłowo ustalono nadto, że oskarżeni T. B. i W. K. w zakresie omawianego czynu zabronionego działali wspólnie i w porozumieniu. Wskazuje na to szereg okoliczności, w tym między innymi fakt, że składając zamówienie na sprzęt elektroniczny T. B. kopie stosownych wiadomości przesyłał również do W. K.. Nie może przy tym zostać uznana za skuteczną próba podważenia wartości dowodowej zabezpieczonej korespondencji elektronicznej, a twierdzenie obrońcy, że oskarżony mógł nie odczytać zawartości przesyłanych wiadomości mailowych stanowi wyłącznie polemikę z ustaleniami sądu w tym zakresie. Najczęściej T. B., ale w kilku przypadkach również W. K. zamawiali w (...) określonego rodzaju aparaty telefoniczne, wskazując liczbę sztuk. Przesyłali zamówienie do wyznaczonego przez (...) do obsługi pokrzywdzonych P. K. (2). Następnie oskarżeni, a sporadycznie inne osoby odbierały od kuriera (...) adresowana imiennie przesyłkę z (...). W przekazanej paczce oprócz telefonów znajdowała się faktura potwierdzająca ich zakup przez pokrzywdzone spółki i aneks do umowy. W jego treści każdorazowo przedstawiona była specyfikacja konkretnego telefonu (nazwa, model, nr (...)). Tym samym nie budzi wątpliwości Sądu Apelacyjnego ustalenie Sądu I instancji, że to konkretne telefony i akcesoria były przedmiotem

przywłaszczenia, a oskarżeni osobami upoważnionymi do ich odbioru. Umocowanie oskarżonego K. do odbioru zamówionych aparatów telefonicznych, czyli do zawarcia w imieniu NN UF umowy z (...) z dnia 30 grudnia 2003 r. wynikało wprost z § 5 ust. 2 umowy o pracę z dnia 2 września 2002 r. Na podstawie tej umowy oskarżony niejednokrotnie dokonywał zamówień, podpisywał umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych czy odbierał aparaty telefoniczne i akcesoria.

W zakresie zarzutu z pkt. 8 apelacji obrońcy to również i on nie zasługuje na uwzględnienie, jako bezzasadny. Znajdujące się w aktach pismo biegłego sądowego W. M. nie jest opinią, na co w sposób oczywisty wskazuje jego treść. Nie podlegało zatem ocenie Sadu I instancji z punktu widzenia przesłanek z art. 200 k.p.k.

Zarzuty z pkt. 10, 11 i 12 apelacji, dotyczące czynu z pkt 4. wyroku koncentrujące się co do zasady na nieprawidłowej ocenie zeznań (czy wyjaśnień) świadków D. B. i J. B. nie są zasadne. Obrońca nie wykazał bowiem rzeczywistych i konkretnych błędów faktycznych lub logicznych w rozumowaniu sądu, czy też niezgodności przeprowadzonej oceny dowodów z wiedzą oraz doświadczeniem życiowym. Wbrew zarzutom Sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny całokształtu zgromadzonych dowodów, w tym w szczególności depozycji D. B.. Wyjaśnienia złożone przez tego świadka, wbrew zarzutom apelacji znajdują potwierdzenie w innych dowodach w postaci dokumentów księgowych, dokumentów zamówień, zeznaniach świadka G. J., korespondencji

mailowej. Wszystkie te dowody analizowane zbiorczo wskazują bez żadnych wątpliwości na fakt, że zakupy tonerów w firmie (...) były fikcyjne. Jak słusznie podniósł w uzasadnieniu swojego orzeczenia Sąd Okręgowy zeznania i wyjaśnienia D. B. składane były spontanicznie, a on sam ujawnił role poszczególnych sprawców przestępczego procederu nie umniejszając swojej odpowiedzialności kosztem innych osób i wykazując chęć jej poniesienia. Od momentu gdy zdecydował się na współpracę z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości jego depozycje były konsekwentne, spójne wewnątrz i logiczne.

Zastrzeżeń Sądu Apelacyjnego nie budzi również dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zeznań świadka J. B.. Prawdłowo sąd, przyznając im walor wiarygodności zestawiał te depozycje ze zgromadzonymi w sprawie dokumentami oraz zeznaniami świadków P. G. i G. J.. Zarzut, że miał on interes w przerzuceniu na oskarżonego K. decyzji, które sam podjął jest wyłącznie polemiczny i stanowi linię obrony przyjęta przez oskarżonego.

Zarzut wymierzenia oskarżonemu W. K. kary rażąco niewspółmiernie surowej jest zasadny w zakresie czynu z punktu 1. wyroku (zarzut 13. apelacji). W pierwszym rzędzie zauważyć należy, że w zakresie omawianego czynu zabronionego oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z oskarżonym T. B., któremu wymierzono w I instancji karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Tymczasem stopień winy i społecznej szkodliwości czynu odnośnie do obu oskarżonych był zbliżony zaś zróżnicowanie

wymierzonych kar nie znalazło wyjaśnienia w pisemnych motywach rozstrzygnięcia. Sąd zaś obowiązany jest dbać o zachowanie wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, tak aby stosując kryteria wskazane w art. 53 k.k. w równym stopniu odnieść je do każdego ze sprawców. Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika bez wątpienia, że choć obaj oskarżeni byli pomysłodawcami i wspólnie prowadzili przestępczy proceder, to jednak T. B. był wiodącym jego wykonawcą. Biorąc zatem tę okoliczność pod uwagę oraz niekwestionowany fakt, że obaj oskarżeni przed zdarzeniem prowadzili ustabilizowany tryb życia, nie wchodzili w konflikt z prawem uznać należało, że obniżenie wymierzonej W. K. kary, a w konsekwencji kary łącznej jawi się jako zasadne i sprawiedliwe. O. również Sądowi Apelacyjnemu możliwość poddania analizie istnienia co do oskarżonego K. przesłanek do warunkowego zawieszenia wykonania wymierzonej mu kary łącznej pozbawienia wolności w związku z wnioskiem o zmianę w tym kierunku postulowaną przez obrońcę w apelacji. Finalnie Sąd doszedł do przekonania, że są warunki aby przyjąć, że warunkowe zawieszenie orzeczonej kary pozbawienia wolności będzie wystarczające dla osiągnięcia jej celów, w tym zapobiegnie powrotowi oskarżonego do przestępstwa. Sąd Apelacyjny wziął pod uwagę , że to zdarzenie przestępcze było jednak incydentalnym w życiu oskarżonego, który ani przed, ani po jego popełnieniu nie wchodził w konflikt z prawem i jest osobą niekaraną. Zwłaszcza biorąc pod uwagę, że od

<p>momentu popełnienia przypisanych czynów minęło już ponad 20 lat.</p> <p>Nie jest natomiast zasadny zarzut obrazy prawa materialnego art. 46 k.k. (zarzut 14. apelacji) poprzez orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w kwocie wskazanej w wyroku. W tym zakresie Sąd Apelacyjny podzielił argumentację zawartą w uzasadnieniu orzeczenia, w szczególności w części dotyczącej wymiaru kary.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>1. zmiana poprzez uniewinnienie,</p> <p>2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Okręgowy w Warszawie</p> <p>3. zmiana kar częściowych i kary łącznej i wymierzenie jej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary oraz stosowne zmniejszenie kwoty zasądzonej tytułem obowiązku naprawienia szkody.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny lub niezasadny.</p>		
<p>Zarzuty apelacji nie mogły doprowadzić do postulowanej w punkcie 1. i 2. zmiany wyroku. Częściowo uwzględniono zarzut z pkt 3. Wniosku z powodów wskazanych we wcześniejszej części uzasadnienia.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
--	--

Wskazać wszystkie okoliczności, które sąd uwzględnił z urzędu, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439 k.p.k., art. 440 k.p.k.).	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności.	
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.3 1	Przedmiot utrzymania w mocy
W części, która nie podlegała zmianie wyrok został utrzymany w mocy.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy.	
Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do zmiany w tym zakresie albowiem zarzuty apelacji nie zasługiwały na uwzględnienie, o czym wyżej.	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
1.3.1 1.	Przedmiot i zakres zmiany
I. zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego W. K. w ten sposób, że: a) uchylono rozstrzygnięcie z punktu 5 o wymierzeniu kary łącznej; b) wymierzoną oskarżonemu W. K. w punkcie 1. zaskarżonego wyroku karę obniżono do 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności;	

<p>II. zmieniono zaskarżony wyrok w jego punkcie 4. w ten sposób, że za podstawę skazania oskarżonych W. K. i M. B. przyjęto art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 §1 k.k. w zb. z art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 12 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k.;</p> <p>III. na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. połączono kary jednostkowe wymierzone oskarżonemu W. K. w niniejszym wyroku w punkcie I. b) oraz w punkcie 4 zaskarżonego wyroku i wymierzono mu karę łączną 2 (dwa) lat pozbawienia wolności;</p> <p>IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec W. K. kary 2 (dwa) lat pozbawienia wolności warunkowo zawieszono na okres próby 5 (pięć) lat.</p>	
Zwięźle o powodach zmiany.	
Sąd z urzędu poprawił nieprawidłową kwalifikację przyjętą w punkcie 4 wyroku Pozostałe zmiany są wynikiem częściowego uwzględnienia apelacji obrońcy oskarżonego W. K.	

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
	-----	# art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia.		
-----	-----	

	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia.		
4.	Konieczność warunkowego umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia i warunkowego umorzenia ze wskazaniem podstawy prawnej warunkowego umorzenia postępowania.		
5.		# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwiężle o powodach uchylenia.		
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

0.15.4. Inne rozstrzygnięcia z wyroku		
Lp.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Wskazać oskarżonego.	Wskazać punkt rozstrzygnięcia z wyroku.	Przytoczyć okoliczności.
	VI	Zwolniono oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uwzględniając ich sytuację materialną, a w szczególności konieczność naprawienia szkody.

7. PODPIS		
Izabela Szumniak Adam Wrzosek Anna Grodzicka		
0.11.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego T. B.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości	

0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		

#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego W. K.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych		

	przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia	
Wpisać kolejny numer załącznika 3	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. B.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2 Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia			
Wpisać kolejny numer załącznika 4			
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego P. K. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	W całości		
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3 Granice zaskarżenia		
Wpisać kolejny numer załącznika 5		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Kara wymierzona oskarżonemu T. B.	
0.11.3.1 Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2 Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji.		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. - obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. - obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. - rażąca niewspółmierności kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana